48
febrer 2001
5.000 exemplars

la Burxa

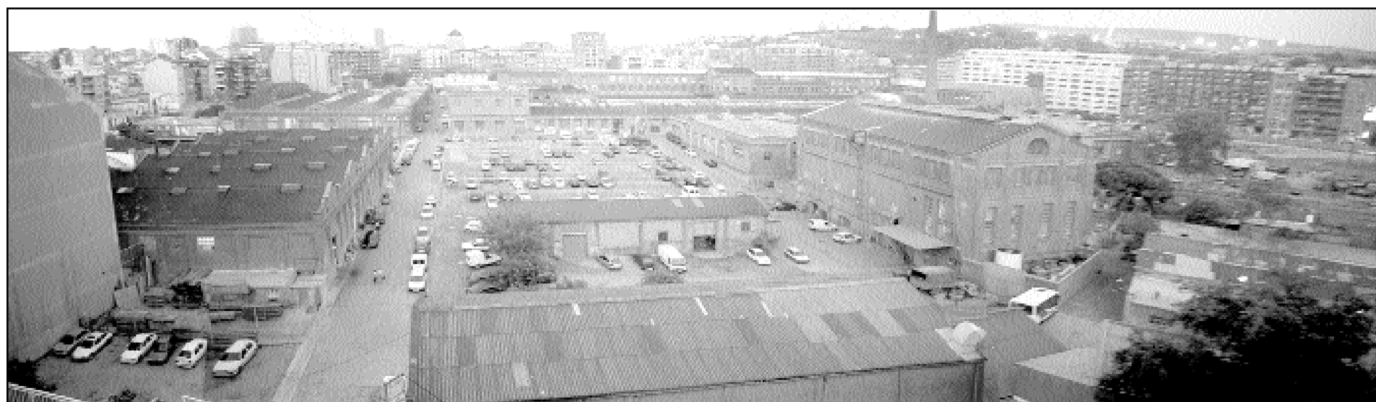
Sants i barris veïns

Periòdic de comunicació popular

Acord entre entitats veïnals i treballadors per Can Batlló

L'intercanvi d'informació i l'articulació d'accions s'encaren cap a una transformació de Can Batlló sense cap part perjudicada

Guanyar un espai pel barri i no perdre llocs de treball uneix ambdós col·lectius contra els interessos especulatius de l'Ajuntament i l'immobiliària

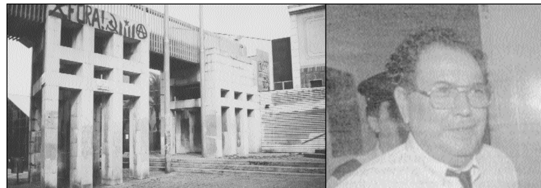
El conflicte de Can Batlló es reorienta cap a l'acord i reconeixement mutu entre entitats veïnals de Sants i la Bordeta i l'Associació d'Industrials i Col·lectiu de treballadors de Can Batlló. Representants i alguns membres d'aquests col·lectius van acordar dilluns 21 de gener al mateix complexe de Can Batlló tres punts bàsics de cara al futur: trobar-se periòdicament per intercanviar informació referent al projecte de transformació de Can Batlló, actuar amb transparència i articular les accions de tots tres col·lectius per tal que la transformació esdevingui plena i sense cap part perjudicada. L'acord es desenvolupà sobre la base del reconeixement de la legitimitat de les reclamacions d'ambdúes parts. Així es pretén evitar que aquestes reivindicacions puguin ser manipulades per interessos de tercers.

> pàgina 3

Relació entre la bomba de Cotxeres i grups feixistes

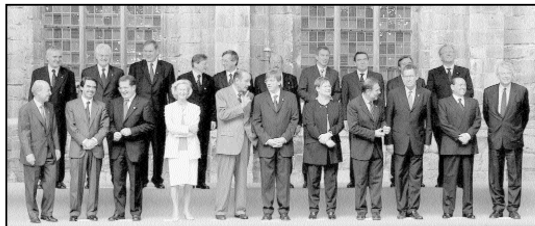
El descobriment de noves connexions entre el grup que va intentar atemptar contra el Concert Antirrepressiu realitzat a Cotxeres el passat 3 de març i organitzacions feixistes posa nous interrogants a la versió mediàtico-policial segons la qual només es tractava d'un grup d'amics que *"pretenien donar un ensurt al moviment okupa"* i enforteix la tesi de la connivència de l'aparell judicial i policial espanyol amb els grups feixistes organitzats.

> pàgina 5

Un dels detinguts després d'intentar col·locar un artefacte a les Cotxeres (a l'esquerra, el lloc exacte) era fill de Santiago Royuela (a la dreta)

Blindatge policial de Barcelona per la Cimera Europea

Consell Europeu a Gante el passat 19 d'octubre

La següent cimera europea se celebrarà el 15 i 16 de març a Barcelona. El Ministeri d'Interior vol blindar Barcelona durant aquests dies. Tal com J.M. Aznar ha repetit als discursos com a president de la Unió Europea, la seguretat i lluita contra el terrorisme seran prioritaris en el programa del Grup Popular. Dit i fet; el control del moviment antiglobalització ha començat amb la intervenció de pàgines web, identificacions a persones i advertències públiques.

> pàgina 11

Desallotjament de cases okupades a Sants i a la Torrassa

> pàgina 5

El jutge arxiva la querella contra García Valdecasas

> pàgina 10

Què està passant al món?

La revolta argentina: el fracàs de les polítiques neoliberals

> pàgina 11

la Burxa
Can Vies (carrer Jocs Florals 42, 08014 Sants, BCN)
Teléfon: 93 422 16 13
Correu electrònic:
laburxa@llibertat.com

Editorial

Participació ciutadana

La participació ciutadana és un valor a l'alça entre els ideòlegs del sistema establert. El que en principi podria semblar un plantejament progressista o, senzillament, lògic, deriva clarament cap allò institucionalment desitjable, amb un objectiu molt clar: legitimar un engranatge polític cada cop més bloquejat i cada cop menys acceptat.

Quan sentim a parlar de participació ciutadana és segur que se n'han empescat una de nova per oferir-nos més del mateix: més de la mateixa democràcia delegativa, més de la signatura periòdica d'un xec en blanc, més d'unes litúrgies que van des de les jornades electorals fins a les paròdies de debat que se'ns ofereixen des de parlaments o ajuntaments. Tot plegat, en mans d'una classe dirigent terriblement endogàmica.

Aquesta participació ciutadana atorgada no té més objectiu que el de consolidar la forma en què actualment es dirigeix la vida pública. Mentre amb una mà ens han desmanegat el teixit social, amb l'altra ens ofereixen la pastanaga dels "plans comunitaris", de les "comissions consultives" o de qualsevol altra mercaderia avariada, per mirar de validar allò que els manaires determinen. L'escissió entre la classe governant i la ciutadania és evident.

Cada cop som més els que pensem que la política institucional no porta enlloc, que els teòrics mecanismes de participació no serveixen d'altra cosa que per assentar el poder implantat. Cada cop hi ha més contestació, però no s'arriben a trobar els mecanismes addients per superar la situació, per traduir el rebuig en propostes concretes.

Comença a ser urgent articular moviments de base que permetin crear alternatives de veritat a la vida col·lectiva, social, política i cultural; crear espais populars estables d'autoorganització; treballar per consolidar infraestructures, mitjans de comunicació propis, recursos financers... Amb el que ens proposen -i , ens obliguen- el carro va, cada cop més, pel pedregar.

Unió Europea, S.A.

Ivan Miró

L'arribada de l'euro exemplifica amb claredat la naturalesa de l'actual procés de construcció de la Unió Europea. Mentre que els mitjans de comunicació i el poder polític únicament subratllen els avantatges de compartir una identitat monetària comú, així com -gairebé en el terreny de l'anècdota- els problemes domèstics generats pel canvi de moneda, no es destaca en cap cas el problema central de la unificació monetària: la pèrdua de capacitat adquisitiva de les classes populars. O, en paraules d'algun savi de bar: preus europeus, salaris africans.

Tanmateix, sota l'arribada estrident i publicitària de l'euro, s'escolta un rumor que encara que no es digui en veu alta no deixa d'ignorar-se. A saber, que la unificació europea és un procés de regionalització econòmica que obeeix als interessos de les elits financeres i empresarials ja que si el principal objectiu polític de la UE és unificar mercats els principals beneficiaris en seran els grans mercaders. Així, les dues grans potes de l'Europa del capital són, diuen, la integració econòmica i les polítiques de seguretat. Integració econòmica, i això ho callen, des de la imposició d'uns criteris estrictament neo-liberals: flexibilitat del mercat de treball (precarització), austeritat salarial, desregulació de l'Estat de benestar (privatitzacions), reducció del dèficit públic (retalls de la despesa social), entre d'altres. I, en previsió que les polítiques econòmiques antisocials generin més desigualtat, més pobresa i, per tant, més conflictivitat social, el segon element central de la UE: l'Europa policial. Les polítiques de seguretat, que traduïdes a un llenguatge més clar, signifiquen ni més ni menys que un increment del control repressiu de la població. Així, els ideòlegs de la construcció europea parlen més clar del que es pensen: a més beneficis pels rics, més bastonades pels pobres.

El preocupant és com han aconseguit que la majoria ens empassem una moto tan mal venuda. La gracieta de la nova moneda, la por a l'altre que justifica la militarització social (són els principals problemes socials la immigració i el terrorisme?), o el recurs al consumisme per omplir mancances, per exemple, de tipus afectiu, ens impulsen a empassar-nos totes les novetats generades pel màrqueting del poder. En aquest cas, els tecnòcrates de l'Europa del capital ni tan sols ens han hagut de prometre l'accés generalitzat a un habitatge digne i assequible, ni ens han enganyat amb la fi de la precarietat laboral, ni ens han promès que els escandalosos beneficis d'immobiliàries, constructores, bancs i caixes seran repartits per a les necessitats col·lectives. No, no els ha calgut perquè totes aquestes prioritats socials han estat efectivament esborrades de l'agenda política, i ja ningú se'n recorda que són exigibles. Ens han fet empassar un gripau prometent-nos banalitats, futileses, propaganda barata i efímera.

Per cert, al març els representants de l'Europa del capital es reuniran a Barcelona. A veure si amb la seva prepotència ens refresquen la memòria del que representa la UE per a les nostres vides.

PD: Que potser a partir d'ara la població catalana tindrà les mateixes subvencions per a l'habitatge que un ciutadà alemany? Que potser tindrem uns subsidis d'atur com els francesos? Una segurerat social com l'holandesa? Beques com les italianes?

Cartes a la Burxa

Si vols fer-nos arribar alguna opinió, comentari, suggerència o crítica, envia'ns el teu escrit a l'adreça electrònica laburxa@llibertat.com o a Can Vies (c/ Jocs Florals 42 BCN 08014). Si prefereixes entregar-ho a mà, ho pots fer a les bústies de l'Associació Cultural Arran (c/ Premià 20) o del Centre Social de Sants (c/ Olzinelles 20)

Acudit de mal gust

Llegint el número de la Burxa de gener, em vaig quedar sorprés al veure un acudit, que al meu entendre era de mal gust. Aquest feia referència a un antidisturbi que era catalogat com a patrimoni prehistòric.

Em sap greu veure com avui en dia, i dins d'un àmbit contestatari com el nostre, ens deixem endur pel nostre *modernocentrisme*, traslladant fenòmens actuals a la Prehistòria (com és el cas de la policia, que tal com la coneixem avui dia apareix al segle XIX i va fortament lligada al capitalisme). Les societats prehistòriques eren desconeixedores dels antidisturbis i per contra sí que eren coneixedores de models socials diversos, més igualitaris i justos. No hem d'oblidar que l'explotació social i sexual no apareix fins a fases tardies de la Prehistòria, amb l'aparició d'alguns models de societats agrícola-ramaderes de les quals som hereves i hereus.

Per altra banda no hem d'oblidar que més del 90% de la història de la humanitat s'ha desenvolupat en societats recol·lectores-caçadores, on no hi havia estats, i es van donar en la seva major part en la Prehistòria.

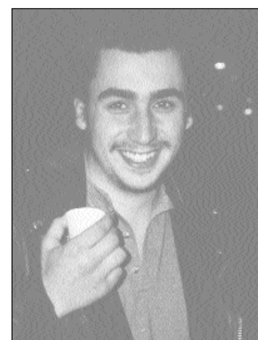
M'agradaria que el nostre nou periòdic tingués més cura a l'hora d'explicar acudits, que són més típics d'una societat conservadora de finals del segle XIX i principis del XX, que no pas del que hauria de ser la mentalitat d'un periòdic de contrainformació del segle XXI.

Pot ser si aprenguèssim més del nostre passat i d'altres societats no estaríem en la situació lamentable en la que es troba el món occidental avui en dia.

Un Neandertal

Salutació

Zigor Larredonda, pres polític català

Aprofito l'oportunitat que em donen els amics i amigues de la Burxa per compartir amb vosaltres aquesta nova etapa del consolidat butlletí de Sants.

Com que estic pres, em faig la idea de com està el pati a partir de la informació que m'arriba, que em feu arribar. Quan un company, en una visita em diu que dimecres vegi les notícies, veig com la Mala Herba resisteix l'atac dels xacals de l'Estat, quan m'arriba com es planta cara el 12 d'octubre als feixistes, quan sé que un nou projecte d'espai de resistència i de difusió ideològica, com és que l'Arran funciona, o que la Burxa creix i comença una nova etapa, és quan m'adono que anem endavant. Aquest és el millor missatge que em pot arribar, saber que, com deien els RIP, "*en la calle está todo controlado*", i que no s'atura la lluita contra el nostre principal enemic: el capitalisme.

Hi ha dies que em trobo impotent, trobo a faltar les assemblees, les manis, els encartellaments, el dia a dia al carrer... però saber que vosaltres hi sou fa que una part de mi també hi sigui, i que encara tingui més ganes de continuar lluitant, tot i que hagi de ser aquí dins.

Per finalitzar, us envio junt amb aquestes paraules tots els meus millors pensaments a la gent que feu que funcioni i no pari de sortir la Burxa. Burxem el sistema, enderroquem les presons!

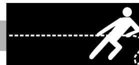
Llibertat presos i preses polítiques catalanes!

Salut i revolució!

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns

La Burxa és una revista editada per un equip de redacció que es troba dos cops al mes al CSA Can Vies (Jocs Florals 42)
Periodicitat: Mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@llibertat.com
Propera assemblea de redacció: dilluns 11 de febrer 2002

Can Batlló: una trama d'interessos

La Generalitat té paralitzat el pla urbanístic en el darrer tràmit legal del projecte

A l'Ajuntament sembla que se li ha escapat la mà en requalificar equipaments i zones verdes

Incendi a Can Batllo l'any 1990

Redacció/LA BORDETA

L'antiga fàbrica tèxtil de Can Batlló, eix a partir del qual va néixer la Bordeta i que va donar feina a la major part dels seus veïns i veïnes, va tancar portes l'any 1964. Un espavilat *comprador de solars*, en Julio Muñoz Ramonet, va fer-se amb la fàbrica moribunda per la irrisòria xifra de 30 milions de pessetes i va desfer-la en mil bocins per rellogar-los a tallers i fàbriques, a l'espera del moment oportú de fer milers de pisos. Així s'han fet les grans fortunes a la nostra ciutat. Darrera dels grans senyors i dels cognoms il·lustres solen haver històries fosques d'especulació.

El barri de la Bordeta va anar enlairant-se dins l'entramat de barris de Sants, assolint una personalitat pròpia de la qual no va ser aliena la parròquia de Sant Medir. Avui la Bordeta segueix sent un barri actiu, amb presència del moviment okupa i amb un teixit social intens i apassionat.

El Pla General Metropolità de l'any 1976 va concentrar els espais d'equipaments i zones verdes de la Bordeta als solars de la fàbrica de Can Batlló, de les instal·lacions ferroviàries de Magòria, a la Citröen del carrer Badal i al Valent Petit a la plaça Cerdà. Això representa que més d'un 80% dels solars amb qualificació d'equipaments i zona verda (6 i 7 i reserva 17-6 i 17-7) del barri segueixin avui ocupats per fàbriques i edificis industrials. Una trampa habitual en l'urbanisme de la nostra ciutat.

El veïnat ha endegat nombroses campanyes

Les campanyes veïnals s'han anat succeint durant aquests darrers 25 anys: l'any 1973, el 75, el 78, el 90, el 95 fins que l'any 97 la Comissió de Veïns de la Bordeta va llençar la darrera campanya en una assemblea a Sant Medir davant 500 veïns. L'objectiu era que l'any 2003 Can Batlló fos una realitat pel barri. La tasca acceleradora de la Comissió de Veïns va veure's reforçada per l'acció de la Comissió de la L, (Constitució-Parcerisas) amb els pisos afectats des del Pla General Metropolità.

La pressió veïnal va servir per què l'Ajuntament mogués peça i l'any 98 va presentar una proposta de remodelació de l'espai a cost cero. És a dir, requalificant com a edificable una part de Can Batlló i que la seva plusvalua servís per pagar tota l'operació d'expropiació. El truc de la jugada de Ajuntament consistia en intercanviar qualificacions urbanístiques amb el barri d'Eduard Aunós, a la Zona Franca. Pisos a la Bordeta, molt més cars i amb més mercat, més un discutible efecte multiplicador del sostre edificable amb el resultat final de planejar 571 nous pisos i un gran hotel.

La Immobiliària Lles no té límit en els beneficis que vol treure

O això o res

L'argument de *O això o res* és decisiu per què les entitats veïnals acabin acceptant el projecte municipal, amb una excepció: l'Ajuntament proposa desenvolupar el pla en dues fases. En la primera fase, fer el gruix dels pisos i només una part de la zona verda i dels equipaments. I deixar la resta d'equipaments i zona verda per una segona fase futura. Les entitats veïnals no accepten aquesta divisió en fases, tota vegada que temen trobar-se amb els pisos i seguir amb el gruix de les fàbriques i tallers. I que en un futur l'Ajuntament torni a plantejar per la segona fase una nova operació a cost cero, amb més pisos i noves contraprestacions.

Les al·legacions per refondre les fases, i rebaixar el número de pisos nous, així com una discrepància tècnica en els metres quadrats que es poden edificar, porten a la situació actual de tensa espera del dictamen de la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat.

Un conflicte d'interessos

Després del projecte haurà de venir l'execució del pla que finalment s'aprovi. I és en aquest moment on entren nous conflictes d'interessos en joc. Per un costat els treballadors i industrials del gran nombre de tallers de Can Batlló reclamen un procés que no posi en perill els seus llocs de treball, i es queixen que l'Ajuntament no els ha informat en absolut en tot el procés. Per un altre costat, la Immobiliària Lles, propietat dels hereus de Julio Muñoz, que no té límit en els beneficis que vol treure. Els mateixos veïns i veïnes del barri fa temps que pretenen obrir el debat dels equipaments que manquen en un barri que no disposa de cap local per joves, de cap Centre Cívic ni Casal de Barri, etcètera. L'obstinació de l'Ajuntament a no voler discutir això encara fa sospitar més de les seves intencions. El barri també vol que la solidaritat s'estengui al veïnat *irregular* del Camí de la Cadena.

L'especulació, un perill pel barri

El barri de la Bordeta, amb un nou eix de centralitat com és la plaça Cerdà, amb una nova rambla arrencada pels veïns i veïnes sobre la Ronda del Mig, amb els futurs edificis dels jutjats que concentraran milers de funcionaris malgrat de no disposar dels equipaments i espais mínims de convivència col·lectiva, corre el risc de caure en un nou ven-

Cronologia d'una fàbrica

1880. La fàbrica s'instal·la als terrenys de Can Mangala, a la Bordeta
1964. Es tanca la fàbrica i es comencen a llogar locals a petits tallers.
1973. El Centre Social de Sants llença la campanya Cop d'ull a Sants on es reivindica Can Batlló.
1974. Comença a tramitar-se l'anomenat Pla Comarcal, amb forta resposta veïnal.
1975. Campanya "*Salvem Sants dia a dia...*" on es torna a reclamar Can Batlló.
1976. Benjamin Molho insta la fallida de Unitesa, propietària de Can Batlló per un deute de 15 milions i accedeix a la propietat Immobiliària Vernet. S'aprova el Pla General Metropolità vigent que qualifica Can Batlló de zona verda i equipaments.
1978. Immobiliària Vernet ven Can Batlló a Immobiliària Carvill per 30 milions de Ptes. El Centre Social insta a l'Ajuntament a comprar Can Batlló per aquests 30 milions. Sense resposta. Immobiliària Carvill ven la propietat a Immobiliària Llés, per cinc milions de pessetes. Immobiliària Vernet, Carvill i Lles són totes propietat dels Muñoz Ramonet.
1979. El veïnat de la "L" presenta un contenciós administratiu
1990. El Centre Social i la Parròquia reclamen equipaments i zones verdes a Can Batlló.
1995. Assemblea a Sant Medir organitzada per la Comissió de Veïns de La Bordeta on es torna a reclamar l'espai. El Centre Social de Sants i la Comissió de Veïns de La Bordeta *arrenquen* el primer tros de Can Batlló: la placeta de la Pelleria.
1997. Una Assemblea de 500 veïns a Sant Medir, convocada per la Comissió de Veïns acorda llençar la campanya "*una legislatura per planejar Can Batlló i una altra per executar el pla*".
1998. L'ajuntament presenta el "125", primera proposta amb tres alternatives. Les entitats i els veïns presenten al·legacions.
2000. Assemblea informativa a Cotxeres sobre Can Batlló organit zada per la Coordinadora d'Urbanisme. Es constitueix la Plataforma per Can Batlló al Centre Social i s'organitza una exposició del projecte.
Aprovació provisional de la modificació del Pla General.
La Comissió fa una enquesta popular al carrer i per Internet sobre quins equipaments demana el barri.
Jornada de debat a Cotxeres sobre Can Batlló durant el Firentitats.
L'Ajuntament fa l'oferta de 2 fases per Can Batlló. Les entitats no l'accepten. i presenten al·legacions al pla municipal.
2001. Una confús Pla anomenat PHJ (pisos per joves) preveu cons truir 350 pisos més a Can Batlló sobre solars d'equipaments. La Comissió Jurídica Assessora, de la Generalitat torna el pro jecte a l'Ajuntament per excés de construcció i manca de zones verdes.

Mobilització de treballadors i treballadors el passat desembre

Des de Can Batlló reclamen marxar amb dignitat

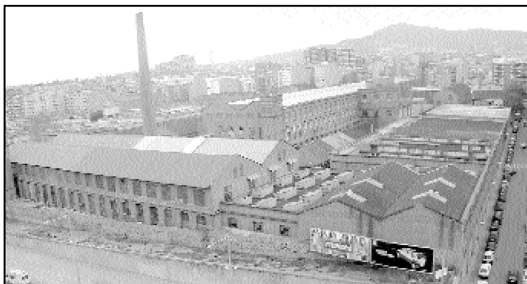
Industrials i treballadors fan sentir les seves reivindicacions davant les àrdues negociacions amb l'Ajuntament i les amenaçes de la propietat

Redacció/LA BORDETA

Dins el polígon de Can Batlló han nascut i crescut famoses empreses; també d'altres més petites, algunes fins i tot de treball artesanal o amb formació d'oficis. Però sobretot s'han generat milers de llocs de treball. Actualment en són 2000, però de forma indirecta en depenen 2000 persones més.

La reivindicació dels treballadors de les 213 indústries de Can Batlló ha estat durant els darrers dos anys la seva consideració com a empresa, així com poder intervenir en les decisions que giren al voltant del futur d'aquest espai. Un dels desavantatges amb els que topen és el fet de ser en la seva majoria petita indústria. Possiblement si es tractés d'una sola empresa amb dues mil persones ocupades hagués estat impensable i inviable aprovar un pla d'aquesta envergadura sense comptar amb les persones afectades que hi treballen.

Les indústries i persones ocupades a Can Batlló, constituïdes en l'Associació d'Industrials i el Col·lectiu de treballadors, afirmen que estàn disposades a marxar, però amb dignitat. En primer lloc, reclamen una recol·locació conjunta. S'ha de tenir en compte que entre les indústries s'ha generat al llarg dels anys una relació de clients i proveedors; i més que això, una relació humana, d'ajuda mutua. Igualment demanen que l'Ajuntament es faci càrrec del pagament del trasllat, ja que per algunes empreses aquest pot representar un cost exorbitat. Finalment, també fan referència a la necessitat de locals amb les mateixes condicions. Recalquen que no són empresa submergida; paguen preus de mercat i tots els impostos.

Són 2000 persones les que treballen en aquestes instal·lacions

El projecte, per ara aturat

De moment han aconseguit que la Generalitat frenés l'aprovació del projecte, per manca de metres quadrats de jardí. D'altra banda, també s'han celebrat diverses reunions amb l'Ajuntament per trobar una sortida negociada. Després d'una visita al recinte del regidor del Districte, Pere Alcober, durant la qual comprovà que a Can Batlló no hi havia "*quatre arreplegats*", la seva actitud esdevingué més receptiva. Fins al punt que el dijous 20 de desembre després d'una tercera reunió, precedida d'una manifestació, es va acordar la creació d'una comissió de treball.

Pressions dels propietaris

Paral·lament a les negociacions amb l'Ajuntament, els treballadors s'han d'encarar a les constants intimidacions i amenaçes rebudes per part de la propietat, la família Muñoz Ramonet. Algunes mesures de pressió han estat: la renovació de contractes a un preu desorbitat; s'han desfet pactes verbals de cobraments de lloguers i s'han presentat demandes judicials per falta de pagament (curiosament les denúncies s'han fet a aquells que tenen contractes indefinits); també han despedit la vigilància de dins, la qual ordenava el moviment de camions i trailers, posant en perill les persones que circulen pel recinte, tant treballadors com vianants que l'atravessen diàriament.

Campanades a la Bordeta

Redacció/LA BORDETA

Clinc, clinc... au va primera, segona... ai que no, que són els quarts ... ara si, clonc, clonc... i després algú va cridar visca La Bordeta i pim, pam, el cava que s'obria, i *fisssss* ... coets i focs artificials. Per segona vegada el barri va rebre l'any al peu del campanar de Sant Medir. Més d'un centenar de veïns van escoltar com el Just feia anar amb destresa els tocs des del campanar. Els organitzadors, Sants 3 Ràdio, repetien una festa que esdevindrà un clàssic del nostre barri, segur. L'any que ve, per cap d'any tens una cita amb els teus veïns, apunta't-ho.

L'Arran fa un any

Redacció/SANTS

L'Associació Cultural va complir el 27 de gener un any d'existència, i ho va celebrar amb una gran arrossada popular que va desbordar les espectatives. Fins a 300 persones van apropar-se a la plaça Osca per a degustar l'àpat. Un pastís, un regal (el cartell de fora) i l'actuació de la *Sípia Verda* van completar la jornada. A la tarda, la festa va continuar al local, al carrer Premià 20, amb una sessió musical espontània.

Estratègies i lluites contra l'homofòbia

Lèlia Becana/HOSTAFRANCS

Sota aquest títol va començar el matí del dissabte 12 de gener al CSA Hamsa una jornada convocada pel FAGC que va reunir membres dels col·lectius que lluiten per l'alliberament gai i lesbià: EHGAM Iruñea, Col·lectiu Gai de Barcelona, Grup de Lesbianes Feministes, Assemblea Stonewall i FAGC. Es tractava de posar en comú les diferents estratègies que es duen a terme en la lluita contra l'homofòbia i discutir les trajectòries dels grups al llarg dels darrers anys. Va ser un debat enriquidor per tota la gent present, una trentena de persones, que van participar explicant les seves experiències en el terreny associatiu i de la lluita pels drets de gais i lesbianes. Es van fer propostes per a properes campanyes a nivell estatal sobre alguns dels guanys que sembla que s'han assolit en el terreny jurídic i social (llei de parelles, igualtat de drets laborals...), però que amaguen altres mancances que s'han de continuar denunciant. Després del debat va haver-hi un dinar que va permetre que la xerrada continués, això sí, de manera més informal.

Després dels cafés va arribar el torn del taller, en el que s'abordava de forma pràctica com respondre a una agressió homòfoba, no necessàriament física. I quan va arribar la nit, una festa amb performances i dj's per acabar de passar-ho bé i per posar en pràctica algunes de les estratègies apreses durant la jornada.

FAGC, el Front d'Alliberament Gai de Catalunya

El FAGC és l'organització degana del moviment gai, tant a Catalunya com a la resta de l'estat. Des de la seva creació, al desembre del 1975, ha lluitat per la lliure expressió de l'homosexualitat en tots els àmbits de la societat. És un moviment alliberador i solidari que lluita allà on s'esdevenen les agressions homòfobes, és a dir, al carrer i a la vida quotidiana. És una organització assembleària i sense ànim de lucre. Es manté econòmicament gràcies a les aportacions dels i les afiliades per continuar representant un espai transformador cap a una societat lliure i sense homofòbia. I és per això que continuen treballant més enllà dels avenços que sembla que gais i lesbianes han pogut assolir en els darrers temps ja que encara existeix un rebuig a l'homosexualitat. El FAGC s'estructura ara per ara en tres comissions de treball: l'oficina antidiscriminatòria (recull denúncies d'agressions i fa el seguiment), el grup de joves JAG i la revista Debat Gai.

Noves connexions entre el feixisme organitzat i l'atemptat a Cotxeres

Greuge comparatiu entre el tractament judicial als feixistes i el que es dóna als antifeixistes

Redacció/SANTS

Noves proves vinculen amb grups feixistes organitzats els joves que el passat 3 de març intentaren atemptar contra el concert antirrepressiu que es va celebrar al Centre Cívic de les Cotxeres de Sants en favor dels presos polítics catalans. En col·locar l'artefacte, aquest va esclatar a les seves mans. Arran d'aquests fets, cinc joves varen ser detinguts, dels quals quatre van estar quinze dies empresonats.

El cas és instruït per via ordinària pel Jutjat d'Instrucció número 16 de Barcelona. Els joves són acusats d'un delicte d'estralls, i des d'un primer moment els atestats policials van treure importància al cas parlant dels agressors com un grup d'amics, que portaven un artefacte de molt poca potència i sense temporitzador, detall al qual semblen donar molta importància.

Aquest tractament jurídico-policial contrasta amb el rebut per les persones detingudes el 12 d'octubre de 1999 arran de la manifestació antifeixista realitzada a Sants, que foren acusades d'un delicte d'associació il·lícita, o amb l'aplicació de la legislació antiterrorista a quatre joves de Terrassa acusats de destrosses a ETT. La diferència rauria suposadament en la manca de motivacions polítiques dels acusats.

Vinculació amb grups feixistes

Són prou evidents, però, les relacions d'aquest grup amb l'entramat d'organitzacions feixistes dels Països Catalans. Un dels imputats per l'intent d'atemptat, Ramon Cuadrado Carvajal, de 22 anys i resident a Sant Adrià del Besòs, figurava en el registre de la pàgina web del Moviment Patriòtic Català, organització feixista catalana, abans que el 12 de desembre de l'any passat es canviessin les dades del registre. A més, el telèfon del mateix registre de la pàgina web estava a nom de la dona d'Alberto Royuela (el conegut ultra i subhastador), C. Samit Izco.

Precisament un dels fills d'aquest matrimoni ultra, Santiago Royuela Samit, de 26 anys, és un altre dels imputats en el cas. Royuela està acusat d'haver adquirit el material per l'artefacte en una botiga de l'Eixample. Royuela va aparèixer a les llistes de l'Alianza por la Unidad Nacional en les eleccions al Parlament Europeu, i també diposa d'un ampli historial d'agressions. L'octubre de 1999 va ser detingut per la seva vinculació a un grup anomenat *abejas mayas*, acusat d'haver participat en pallisses, agressions, amenaces de mort, robatoris i una agressió sexual "en grau de temptativa".

Desallotjament per sorpresa de la Dama Juana i l'Escola Encantada

Redacció/SANTS-L'HOSPITALET

Una cadena de desallotjaments va tenir lloc la segona setmana de gener. La primera casa que va ser desallotjada el dimarts dia 12 al barri de Sants, concretament al carrer Riera Escuder. Portava okupada sols 80 dies i rebia el nom de Dama Juana. La setmana anterior havien celebrat una festa, un sopar i un passi de cinema, tot i que prèviament ja havien fet altres activitats per donar-se a conèixer. El desallotjament es produí per sorpresa, ja que malgrat els intents per part de les habitants d'autoinculpar-se i formar part del cas, no els va ser permés intervenir ni conèixer la marxa del procés judicial.

Les furgonetes al carrer Daóiz i Velarde

Les cinc persones que hi havia a la casa en el moment del desallotjament van ser identificades, i després van poder treure part de les seves coses. Sorprenenment la resta dels utensilis els van llençar els nous inquilins, que s'havien instal·lat a la casa cap a les quatre de la tarda. La resposta al desallotjament es va produir el dia següent, quan unes cent persones es van manifestar pels carrers de Sants. Durant la manifestació es va llençar pintura contra algunes immobiliàries, fins que es va arribar a la Dama Juana. Allà es van obrir ampolles de xampany, simbolitzant que no hi havia cap batalla guanyada. Tornarien a okupar i volien brindar per la futura nova casa.

L'acabament de la manifestació va ser més amarg. Policies de paisà van detenir a punta de pistola tres persones. D'un d'ells se sap amb certesa que mentre el transportaven a comisaria va ser colpejat, fins i tot amb la pistola, a la cara.

La manifestació es va aturar davant aquest antic palau, la Dama Juana, on es va brindar recordant que el desallotjament no era una derota

Els joves van passar dos dies a Via Laietana, mentre un grup de persones es concentrava a fora mostrant el seu suport davant unes detencions totalment injustificades. Malgrat la claredat del cas van ser posats en llibertat amb càrrecs de desobediència, resistència i danys.

Un altre desallotjament

L'endemà al matí els antiavalots (alguns fins i tot repetien) es van presentar a l'Escola Encantada, un centre social del veí barri de la Torrassa (l'Hospitalet) que portava okupat des del juliol. Allà van carregar contra la decena de persones que s'havia concentrat al davant, ocasionant diversos ferits i ferides. També hi va haver una manifestació el dia següent en protesta per tots aquests fets. No obstant, els desallotjaments no s'acabaren aquí. El dimecres 23 de gener va ser desallotjat el nou centre social a Gràcia, després d'un mes d'activitat (veure secció d'*Arreu*).

Saviesa popular

"El febrer és traidor,
borrascós i gelador"

"Febrer, mes mentider,
un dia dolent i l'al tre també"

"Pel temps de Carnestoltes,
molt vi i molts poca-soltes"

"Amors de Carnestoltes,
amors de revoltes"

"Ja som a Sants"
Frase que recorda quan els viatgers de la diligència arribaven al poble de Sants, tant els que sortien de la ciutat com els que venien de fora.

"A Sants, pobres i marxants,
i la meitat lladres"

"Vaig bé per anar a Sants?"
Indica una persona que ha errat el camí. Abans, la comunicació entre el poble santsenc i al municipi barceloní era feixuga i desconeguda. Al Portal de Sant Antoni, davant l'actual mercat, es creuaren un senyor tot mudat, procedent de la capital, amb un obrer que portava brusa i espardenyes, procedent d'un vapor santsenc. El primer va fer la pregunta en qüestió i el segon, creient que ho preguntava per la vestimenta, no va tenir més resposta que aquesta: "*Ja ho crec, jo vaig vestit tot senzill i ara hi torno*".

Humor

Aquí va néixer la meva àvia

En aquesta masia van néixer el meu pare i els tiets

Jo, en canvi, vaig néixer en aquesta torreta

Exposició: Premsa de barris, l'altra cara del periodisme

Al Col·legi de Periodistes podeu veure fins el 22 de febrer l'exposició *Premsa de barris, l'altra cara del periodisme*. D'entre els diferents models de publicacions, destaca el més novedós, "*la dels col·lectius que injecten fins al mateix cor de cada barri el concepte contrainformatiu*". Hi podem trobar el *Contrainfos*, el *Massala* del Centre, el *Borinot* de Gràcia i també la *Burxa*. Les acompanyen dues revistes de Nou Barris dels anys 80. De la comunicació alternativa comenta que no és fins a finals dels 90 que no apareix una xarxa estable de mitjans contrainformatius de barri, "*vinculats als moviments d'esquerra autònoma radicalitzats per fets tan allunyats com la revolta zapatista de Chiapas o el desallotjament del cinema Princesa*".

Sala d'exposicions del CPC
(Rambla Catalunya 10, pral.)
De 10 a 14h i de 16 a 20h.

FOTOCURIOSITATS

Aspectes que presentava els voltants de la rotativa del Segre, a Alcoletge

L'edició del número especial de la nova Burxa va coincidir de ple amb el temporal de fred i neu del desembre. Entre apagades i estufes, la maquetació va finalitzar, però quedava la part difícil: el viatge a Lleida, on es trobava la rotativa i també on la boira gebradora estava causant més estralls. Desafiant la meteorologia i obrint-se pas per una aterridora N-II , es va acomplir amb l'objectiu, no sense abans endur-nos un record.

Els àpats de la precarietat

Aquesta secció gastronòmica vol retre homenatge a totes aquelles persones o generacions que per diversos motius han patit la fam o la misèria. Volem fer memòria d'aquests precaris però efectius coneixements populars de subsistència.

"Gachamiga"

Aquest plat és originari de la franja interior d'Alacant i Múrcia. Es menjava sobretot de bon matí, abans d'emprendre les rigoroses feines del camp.

Ingredients: oli, alls, patates, farina, aigua i sal al gust.

Es posa a escalfar una paella amb oli i es fregeixen uns alls que posteriorment retirarem. Posarem les patates pelades i tallades en fines lamines i les remourem fins que quedin ben daurades. En un plat a part, barrejarem aigua i farina remenant a poc a poc l'entrada de farina per evitar els grumolls fins que ens quedi una massa una mica espessa però no compacta. Un cop fregides les patates, escorrerem l'oli que sobri i posarem la sal. Tot seguit abocarem la massa de farina i anirem removent-ho tot fins que agafi cos, com si fos una truita de patates. També hi podem afegir trossos de botifarra, xoriço o altres elements compatibles.

Tradicionalment, aquest plat es menjava tip "*compadre*". Això vol dir que amb el plat servit al mig de la taula es va pessigant amb una mica de pa fins acabar amb tot. Amb unes 200 pessetes poden menjar ben bé quatre persones. Bon profit.

LES AVENTURES DEL DRAC MALAHERBA

FENT HISTÒRIA AMB EL DRAC AURELI

Passatemps

Com m'ho faig per resoldre jeroglífics?

Jeroglífic

1

Mots encreuats

	1	2	3	4	5	6	7	8
1		■	■					
2								■
3						■		
4								
5					■			
6	■	■			■			
7								
8				■				

Horitzontals: 1. Els revolts de la Font del Gat, a Montjuïc. T'ho fa el gos si no li caus simpàtic. 2. Un carrer de Sants, gran competidor a les festes majors. 3. L'ocell més xerraire i rallador. No contesta l'enquesta perquè no sabria què respondre, o perquè respondria una cosa que no fa al cas. 4. Afectuositat dolça de la persona que t'estimes. 5. Un pis que sovint és a sota de l'àtic. Ho és escoltar un discurs sense suc ni bruc. 6. La nota DO tal com es deia fa la tira d'anys. Les primeres vistes que et trobes a Irlanda. 7. El carrer de Sants que té més especialistes i inspectors concentrats en un sol edifici. 8. Fàstics, nàusees, escarafalls. De segona, tercera o quarta mà.

Verticals: 1. N'hi ha de mortals, de llargada i d'aigua. L'expressió més breu del desacord. 2. Allò que redacten els elegits, s'ho salten els vius amb virolles i ens obliguen a complir a nosaltres. Exclamació de dolor. 3. Despeses, coses que consumim un dia sí, i un altre també. 4. Un barri veí dels veïns de Sants. 5. En fan les flors i els perfums (alguns). En pilotes; a pèl. 6. La segona nota (si no et fa re!). Llegendaris, dignes d'un relat ple de quixotades. 7. Ballaria amb tu tota la nit! 8. Vocal apastanagada. Aquest no parla ni que el punxin.

MÚSICA

[contra la globalització lingüística... solidaritat amb les escoles de la Catalunya Nord]
Coordina: Maulets

Bona iniciativa de la gent de Maulets que ens apropa a una realitat tan propera com digna: la nostra llengua. Així doncs, amb la intenció de fer-se ressò de la problemàtica de l'ensenyament en llengua catalana a la Catalunya Nord, s'ha presentat aquest CD recopilatori amb 19 cançons de grups que utilitzen habitualment el català en els seus repertoris. El disseny del CD està molt elaborat i combina diferents imatges de la història de l'escola La Bressola. La presentació d'aquest disc s'acompanya amb un parell de textos informatius que ens ajudaran a situar-nos millor. Aquesta informació també serveix per introduir la qüestió lingüística a la música i a l'inrevès. De fet, la majoria de grups, per no dir tots, acostumen a moure's i a tocar per diferents mogudes del rotllo. Entre ells destaquen, entre altres, els locals Ràbia Positiva, Obrint Pas, Cheb Balowski., Sant Gatxo, Opció K-95 o Skaparràpid.

Dues passes al nord

CINEMA

La cuadrilla
Director: Ken Loach

Pel·lícula de crítica social en la línea del director britànic. En aquest cas la història es desenvolupa en el context d'una cuadrilla de treballadors dels ferrocarrils britànics. Amb l'arribada de la privatització d'aquest sector els treballadors es veuen obligats a acceptar les noves condicions imposades o bé a perdre el lloc de treball. Benvinguts a l'era de la pèrdua de drets laborals, treball temporal i precari. La lluita col·lectiva dels treballadors es dissol en decisions individuals. Ja tocava una crítica explícita, real i directa a la precarietat laboral i a les ETT's.

INTERNET

www.rebelion.org

Rebelión és una sorprenent pàgina web on podem trobar articles bàsicament d'opinió, sobre diferents temàtiques d'actualitat o més de fons. Sempre des d'un punt de vista crític, hi llegim textos sobre problemàtiques d'arreu del planeta. Els articles es troben classificats per temes, com poden ser moviments socials, ecologia, economia... També podem consultar seccions temporals com l'especial que hi ha actualment sobre Argentina.
A més a més podem cercar textos d'autors de gran ressò com Noam Chomsky o J.Petras. Sense dubte una web imprescindible si vols contrarestar les informacions que arriben pels *mass media*. Si vols llegir periodisme crític, *rebelion.org* és la teva web.

LLIBRES

Movimiento de Trabajadores Desocupados de Solano,
Ediciones de mano a mano-Situaciones,
Buenos Aires, Argentina, 2001.

De mà del col·lectiu Situaciones, de Buenos Aires, ens arriba una excel·lent publicació sobre el Movimiento de Trabajadores Desocupados de Solano, experiència d'autoorganització d'un barri popular argentí. El MTD començà a caminar el 1997. Al seu voltant s'hi vinculen unes 800 famílies. Si bé la seva participació en el moviment dels "piqueteros" (aturats que tallen carreteres per a visibilitzar la seva situació) és la faceta més coneguda, la seva quotidiana recerca per a construir unes relacions socials basades en la cooperació també els impulsa a realitzar tallers de formació i debat, d'educació popular -tant ocupacional com política-, anar a comprar de manera comunitària, o fins i tot engegar projectes d'economia alternativa que escapin de la dinàmica d'explotació treball-salari. Amb uns criteris organitzatius basats en l'horitzontalitat, la democràcia directa i l'autonomia, el MTD de Solano promou la recuperació de la dignitat de les persones a través de la lluita col·lectiva, la ruptura de l'individualisme a partir del companyerisme, així com per la generació d'una nova identitat de treballador: com a persona que aporta a la col·lectivitat, no com a mercaderia que genera benefici a l'empresari. D'aquesta manera, la gent de l'MTD de Solano enceta un camí on reapropiar-se de les seves vides, bandejant una biografia que no sigui més que la suma sense sentit d'experiències fragmentades i violentades per l'economia de mercat capitalista.

Més informació: situaciones@sinectis.com.ar

EL 20 DE FEBRER A LES 19:30 al Centre Social de Sants (Olzinelles 30):

La Comunicació popular als barris i alternatives mediàtiques

a càrrec de:

Josep Maria Huertas Clavería, periodista
Jaume Reixach, director del Triangle

Solucions

Jeroglífic

U solament (uso la ment)

Mots encreuats

	1	2	3	4	5	6	7	8
1	S	■	■	B	O	R	D	A
2	A	L	C	O	L	E	A	■
3	L	L	O	R	O	■	N	C
4	T	E	N	D	R	E	S	A
5	S	I	S	E	■	P	A	L
6	■	■	U	T	■	I	R	L
7	N	U	M	A	N	C	I	A
8	O	I	S	■	U	S	A	T

D'ON VENIM...

Febrer 1902: el mar de foc subterrani emergeix de nou a Barcelona

Fa 100 anys esclatava a Barcelona una vaga general: la irrupció de la metròpolis proletària contra la ciutat del capital. Conflictes laborals del sector metal·lúrgic feren emergir el malestar de la classe obrera barcelonina, que patia les conseqüències dels fracassos colonials de les elits espanyoles des de 1898. S'inicià el 17 de febrer, havent-se celebrat el dia anterior 44 mítings per tota la ciutat. La demanda de reducció de jornada dels obrers del metall generà la solidaritat d'una classe que s'autoinstituïa com a subjecte social: societats de resistència, cercles militants, premsa obrera, cooperatives.

La revolta superà el terreny laboral, apuntant cap a qüestions com la vivenda (3.000 obrers impediren un desnonament al carrer Argenters). Teresa Claramunt, en un míting, afirmava: "*No s'han de cremar els palaus, sinó les golfes brutes que habiten els obrers. Els palaus s'han de guardar per habitar-los els treballadors. I, en tot cas, quan es cremin les miserables vivendes plenes de corrupció on han de viure els pobres, s'hi ha de llençar el burgès perquè també s'hi cremi*". La gent obrera es reapropià del carrer. La burgesia s'amagà, enviant els militars a resoldre el conflicte de classe. Malgrat la debilitat organitzativa, la revolta esclatava pels nexes quotidians dels obrers, la vida compartida a les barriades i els interessos comuns a defensar. El dia 26 els metal·lúrgics tornaren al treball. La patronal, fortament cohesionada, no acceptava la plataforma reivindicativa. Per contra, 1500 acomiadaments, clausura de locals, llistes negres, morts i empresonats. El fracàs de la vaga, incapaç de proposar un programa ni una sòlida organització, sentà les bases per a futurs esclats proletaris cada cop més coordinats.

Pere López, *Un verano con mil julios*

Com en d'altres espais urbans, l'urbanisme capitalista fa fora de Sants a la gent treballadora. El geògraf Neil Smith, en *The New Urban Frontier. Gentrification and the Revanchist City*, analitza els processos de destrucció de vida comunitària a barris a ciutats europees i nordamericanes en mans de l'especulació immobiliària, l'arribada de gent rica, la planificació urbana invisible dels governs locals i els interessos del capital global. Dóna pistes per analitzar les transformacions urbanístiques i socioeconòmiques que afecten els nostres barris. En l'article ens aproximem a la situació de Sants a partir de les aportacions teòriques d'Smith.

L'elitització dels barris com a revenja burgesa

Nilson Passarinho

Des de fa uns anys, a Sants i altres barris s'enderroquen cases antigues per a construir blocs de pisos per a nouvinguts. Sovint es tracta de persones de poder adquisitiu més alt que la mitjana, amb una cultura individualista i sense interès en la vida comunitària del barri on *resideixen*. Com a molt comprar al supermercat de la cantonada prioritzant el Pryca o el Baricentro. Com a molt passejar el gos de nit. Com a molt a queixar-se de la música massa alta del veí. Valoren les bones comunicacions amb el centre de la ciutat i la proximitat de la Gran Via i la Diagonal per poder marxar a la segona residència els caps de setmana sense soportar gaire trànsit. Res més.

Obres de construcció del cinturó de ronda amb la font del Ninyu, ara a Can Mantega

La història obrera de Sants, Hostafrancs i la Bordeta

En canvi, Sants, Hostafrancs i la Bordeta han estat durant al llarg de la història barris de gent treballadora. Com a mostra, un botó. A les portes de la fàbrica de l'Espanya Industrial, l'any 1897 filmaren grups d'obrers: eren les primeres imatges cinematogràfiques de l'estat. Però Sants i rodalies no van ser només escenaris de pel·lícules sobre obrers ni el seu veïnat eren agents passius. A Sants es fundà la CNT l'any 1919, quan la revolució russa encara estava calenta i plantejava una alternativa al capitalisme (abans que l'estalinisme ho tirés tot per terra). A la Bordeta, a l'església de Sant Medir, es reunien les CCOO a Catalunya a finals del franquisme, i l'any 1976 es reconstituia la CNT en una assemblea confederal de 500 persones. Esdeveniments destacables en una quotidianitat marcada per fums de les fàbriques, tallers, remor de les tabernes, cases de construcció senzilla on s'hi encabien moltes ànimes en poc espai, crits de revolta, roba estesa als balcons, horts hereus d'un passat agrícola, grinyolar de línies fèrroviàries a cel obert, somnis de canvi radical...

L'elitització dels nostres barris a cop de ciment

Tanmateix, com en d'altres barris populars de ciutats europees i nordamericanes, l'urbanisme apretà fort a partir de 1960. De forma esquemàtica, el combat entre les forces capitalistes (aliança d'immobiliàries, constructores i agents institucionals) i la gent dels nostres barris ha tingut varis episodis:

1. Als anys 60, l'obertura de la ronda o Gran Via de Carles III, una de les primeres operacions especulatives coordinades per l'Ajuntament franquista, destruïa el teixit social i potenciava l'automòbil amb una via ràpida intra-urbana. Entre d'altres pèrdues, l'emblemàtica plaça del *Ninyu*.

2. Des dels anys 70 i durant els 80, amb la 'renovació' de l'Estació de Renfe de Sants, el tancament de l'escorxador i dels establiments depenents (caballerisses, estables d'ovelles, vaqueries) ubicats al carrer Tarragona, aquest es converteix en un eix d'oficines i hotels. Fi dels petits negocis productius tradicionals, arriba la màquina de l'economia servicial. És el canvi: de productors, a servidors.

3. L'obertura de Joan Güell durant els anys 90 és un nou atac a la vida popular, amb la construcció privada de nous edificis i l'arribada de nouvinguts d'estatus mitjà-alt, en un context on no es construeix habitatge públic per a la gent amb pocs recursos.

4. En preparació, els projectes actuals són dos. D'una banda, fer una via ràpida pels automòbils que enllaci Aragó amb la Gran Via, atravessant i destruint Hostafrancs. D'altra banda, convertir la zona de petits tallers industrials de Can Batlló, sobretot, en grans blocs de pisos i hotels (la zona verda, els equipament i les vivendes socials queden marginades en el pla urbanístic municipal).

Una tendència imparable?

Cops espectaculars i ben visibles, però que no són els únics. A cada carrer es substitueixen edificis antics, sovint amb valor històric, per d'altres de nous per a gent més rica. No es rehabiliten edificis perquè la gent del barri hi pugui seguir vivint, no es promociona habitatge de protecció social per qui té menys recursos. S'enderroca a tort i a dret, i es construeixen pisos a 40 milions de pessetes. L'urbanisme capitalista vol fer-nos fora del barri, ja podem actuar per aturar aquest atac cap a les classes treballadores i populars. Els burgesos, conscients de la seva pertinença de classe, pretenen viure quotidianament el sabor de la victòria sobre la terra que li havia estat hostil. Com insinua el geògraf Neil Smith, no hi ha termes mitjos: o lluitar o desaparéixer del barri. En propers articles exposarem diverses experiències útils per preparar la resistència en millors condicions.

***En moviment*, que s'inicia amb aquest número de la Burxa, inclou la participació regular dels grups de dones del barri. Pretén recollir reflexions del moviment feminista, experiències pràctiques, convocatòries i mobilitzacions. La primera col·laboració és de Les Tenses, col·lectiu feminista autònom que fa més de quatre anys que extén pel barri la perspectiva de gènere i la crítica del patriarcat. Esperem pròximes col·laboracions de les Maules, Dones del Centre Social, noies de l'antic Ateneu Llibertari, i de totes les qui us animeu a escriure.**

Dona i presó, doble opressió

Les Tenses

El 31 de desembre passat es feren tres marxes recolzant les persones preses als centres penitenciaris de Wad Ras, la Model, i al d'Internament d'Immigrants de la Verneda. Les demandes dels convocants (Prou Presons, Sin Papeles-Sin Fronteras i Les Tenses) eren: supressió del règim d'aïllament FIES, excarceració dels malalts i fi de la política de dispersió. Es denunciava la realitat patida per les dones preses (10% dels 45.500 empresonats a tot l'Estat, la taxa més alta d'Europa) i es ressaltaven les peticions específiques d'aquest col·lectiu: seguiment ginecològic periòdic i adequat i unitats extrapenitenciàries per a mares amb filles i fills.

Situació de les dones empresonades

Els centres penitenciaris on hi ha dones són de tres tipus. Primer, les presons exclusives de dones, tres a tot l'Estat, i amb Wad Ras en procés de canvi, ja aviat funcionarà com a centre preventiu d'homes i dones. Les condemnades seran traslladades llavors fora de la ciutat. En segon lloc, petits mòduls de 15 a 40 dones en centres d' homes, 75 a tot l'Estat, molt mal condicionats, amb menys activitats i recursos i poc treball remunerat. La majoria de les preses es troben en aquestes condicions. Finalment, macropresons mixtes: grans presons d'homes de 1300 interns que inclouen una petita presó per a 200 dones. És clar que les dones disposen de menys i pitjors serveis en les presons d'homes, on els recursos ja són escassos i precaris.

Els delictes que empresonen el gruix de la població reclusa són bàsicament contra la propietat i la salut pública, situant la presó com el darrer esglaó de la marginació que pateixen les classes més desfavorides. La majoria de dones entren a la presó per delictes relacionats amb la droga (tràfic a petita escala, contraban). A l'antic Codi Penal, les penes oscil·laven entre tres i sis anys de presó, però amb el Codi Penal del 1998, la majoria de dones compleixen fins a nou anys. En els anys 80 la droga entrà massivament a Catalunya, incrementant el nombre de preses. Cal destacar la importància del col·lectiu de dones immigrades dins la presó. Les estrangeres són un 40% de la població reclusa femenina, essent les seves penes més altes que les de les autòctones. Les més nombroses són les sudamericanes, seguides per les dones de l'Est. Les immigrades viuen una major indefensió, sovint estan soles i pateixen maltractaments durant la detenció.

La majoria de dones preses són mares de dos o tres fills. Sovint la responsabilitat paterna és nul·la, obligant-les a assumir la maternitat en solitari. A l'Estat espanyol, 150 nens i nenes viuen a la presó amb les mares. Altres països europeus desenvolupen programes per recluses amb fills en règims oberts en pisos. Aquí, en canvi, els infants romanen fins als tres anys amb elles. Després són separats de la mare per anar a viure amb la seva família (si n'hi ha) o queden tutelats per l'Administració, o bé són desplaçats a les escasses presons habilitades, a centenars de quilòmetres de l'entorn afectiu i familiar. Segons l'Asociación de Seguimiento y Apoyo a Presos y Presas de Aragón (ASAPA) "*els fills són utilitzats* (per Institucions Penitenciàries) *com a moneda de canvi per tal d'aconseguir la total submissió de la dona al sistema carcerari. Únicament acceptar el sistema et proporcionarà el permís per a veure els teus fills*". Una de les principals reivindicacions de les preses i col·lectius de solidaritat és el desenvolupament d'un seguiment ginecològic periòdic per a les internes. Segons l'ASAPA, en les presons de l'Estat s'ignoren les necessitats específiques de les dones. Es produeixen parts i avortaments amb assistència sanitària deficient o inexistent i el seguiment ginecològic continu no existeix.

Les dones pateixen condicions repressives més dures

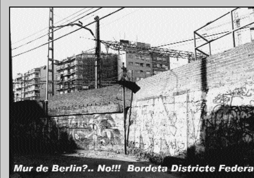
Respecte l'organització interna, la disciplina és més dura a les presons de dones, pateixen més sancions, els funcionaris les consideren més *conflictives*. Malgrat ser més agressius entre ells, els homes obeeixen més; les dones, en canvi, protesten constantment, insulten als carcellers, criden. Hi ha motins a les presons de dones, però no són reflectits pels mitjans de comunicació perquè fan servir formes de protesta diferents, menys visibles. Elles són penalitzades amb més duresa que els homes. Per un mateix delicte són condemnades a penes més altes. Per exemple, hi ha més dones en presó preventiva per haver matat un marit maltractador, que homes encausats per agredir les seves companyes, quan comparativament aquests delictes són majoritàriament exercits per homes.

La formació en les presons de dones s'encamina cap a professions ja feminitzades i fortament precaritzades, o en tasques domèstiques, perpetuant les desigualtats de gènere. Macramé, brodat, costura, tintoreria, cuina, estètica, cosmètica, perruqueria i puericultura. En canvi, els homes són formats professionalment en construcció, mecànica o electricitat. En els tallers productius remunerats, les dones són fortament explotades: confeccionen catifes, roba o material de la llar, cobrant mensualment entre 6 i 20.000 ptes per 25 hores de treball a la setmana, sense seguretat social. La formació no serveix per a trobar feina un cop a fora. Per tant la reincidència femenina és superior a la dels homes. Les discriminacions que la dona pateix fora de la presó s'agreugen portes endins. Les presons no rehabiliten ni reinserten socialment, al contrari, estan dissenyades per a reproduir la marginació social. Exigim respecte dels drets dels i les preses, que s'acompleixi com a mínim la legalitat vigent, que suposaria una notable millora de les condicions de vida de les persones preses. I creiem que el problema de les presons es resoldrà en unes relacions socials igualitàries on les presons ja no siguin necessàries.

Més informació:

Dona i Presó (Ca la Dona, Casp, 38, pral. 934127161)
Asapa (Luzán 10, bxos. 50002 Saragossa 976399670)

La Bordeta, mon amour

Comissió de Veïns de la Bordeta

Ostres! La Burxa ens ha donat l'oportunitat de gaudir d'un espai per nosaltres en aquesta publicació que avui enceta la seva nova etapa.

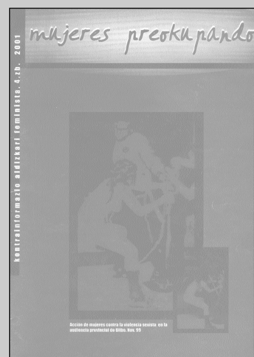
La Comissió de Veïns de la Bordeta aprofitarà aquesta magnífica oportunitat per fer sentir la veu del nostre barri, divulgar les nostres reivindicacions i expressar les nostres idees, reflex de la pluralitat que sempre hem mantingut en el sí de la nostra Associació, tal com sempre hem manifestat a través de les pàgines del bulletí "*Bordeta*" que amb empentes i rodolons hem aconseguit que arribi als nostres veïns, del resultat del qual estem força satisfets.

Per començar, no volem omplir aquest espai amb un llarg llistat de reivindicacions tant socials com urbanístiques per al barri de la Bordeta, tan mancat de serveis i oblidat quasi sempre pels projectes municipals. Tampoc no volem aprofitar aquest primer exemplar per queixar-nos de greuges i oblits que hem rebut per part de l'administració del Districte. Pensem que ara és un moment per felicitar-nos pel fet que la Comissió de Veïns tingui un altre altaveu per fer-se sentir. Això sí, ens hem promés a nosaltres mateixos que en les pròximes Burxes, traurem el màxim partit d'aquest espai que ens ha estat cedit, fent assabentar els lectors dels esdeveniments en els que aquesta Associació participi i que afectin al nostre barri i als seus conciutadans.

Quart número de la revista *Mujeres preokupando*

"*Mujeres preokupando*" és un projecte col·lectiu a nivell estatal de llarga trajectòria. S'originà fa cinc anys en unes jornades estatals d'okupació, quan les dones presents compartiren la necessitat de fer un treball feminista més a fons dins els propis col·lectius, creant xarxa entre dones en lluita i canals de contrainformació específicament feministes.

Les noies de València van portar la iniciativa, editant el primer número. Les de Madrid feren el segon, i el tercer sortí des de Barcelona. Amb el temps, els contactes i lligams entre col·lectius i projectes feministes han anat augmentant, i això ha fet que tant les aportacions com la difusió siguin cada vegada més diverses i extenses. Ara, des d'Euskadi s'edita el quart número. Hi trobem anàlisis sobre la situació de la dona arreu del món, sobre dones preses, articles de reflexió sobre els moviments autònoms i feministes, sexualitat, denúncies a la publicitat i els maltractaments, escrits per a l'autoconeixement del propi cos, informacions d'accions al carrer i un llarg etcètera. Distribuïda per tot l'Estat, la revista és a punt perquè tots i totes poguem llegir-la, criticar-la, comentar-la i que ens serveixi d'eina per al debat.

El fatxenda del mes...

Rodolfo Martín Villa, antic ministre franquista i actual president d'Endesa. Aquesta pràctica, habitual en el PP, faria sospitar al més ingenu. El més greu és que ja no se n'amaguen.

Manifestació pel tancament de la llibreria Europa

El 19 de gener es va celebrar la manifestació que es fa annualment per demanar el tancament de la llibreria Europa. Tot i la sentència que l'acusa d' apologia al nazisme, continua oberta al carrer Sèneca del barri de Gràcia. La marxa tenia previst construir un mur davant la llibreria, però un dispositiu d'antiavalots els ho va impedir. Finalment l'acció va fer-se al començament del carrer mentre un grup de feixistes armats amb pals i cascs amenaçava als manifestants des de la llibreria.

Més equipaments i menys pisos

Veïns i veïnes del Clot i les Glòries reivindiquen el solar comprès entre els carrers Bilbao i Lope de Vega per a fer-hi equipaments municipals. Es tracta d'una residència, un centre de dia per a la gent gran, un CAP i una escola bressol. El consistori hi preveu la construcció de 100 pisos per gent jove, 4 edificis de 6 plantes i només inclou el CAP d'entre les demandes. Les mobilitzacions continuen per exigir als representants polítics que escoltin les reivindicacions que fa el veïnat.

La Unió Europea proclama seguretat, però per a qui?

Aznar insta per situar la seguretat com a pilar de la Unió Europea, menystenint l'impuls de polítiques públiques per a la igualtat social. L'obsessió pel control ha despertat recels entre els grups de defensa dels drets humans

Redacció/UNIÓ EUROPEA

La presidència espanyola de la Unió Europea no comença amb molt bon peu. Les declaracions d'Aznar, situant la seguretat com a prioritat del seu programa, han despertat recels entre diferents sectors socials així com en partits i institucions de l'espectre polític europeu. Segons Amnistia Internacional (AI) l'inici de la presidència espanyola, lamentablement, no és esperançadora en la promoció i defensa dels drets humans. Les raons que esmenta l'organisme internacional són que el programa no recull reclamacions bàsiques relatives als drets humans: polítiques socials per erradicar la pobresa, lluita contra el racisme, inclusió dels drets humans en els programes d'ajut a l'exterior, protecció dels refugiats, control de les exportacions d'armes o responsabilitat social de les empreses. Que Aznar prioritzi un concepte abstracte de seguretat per damunt del benestar social de la població ha provocat que AI hagi posat en marxa una campanya convidant a la ciutadania a enviar una carta al president, exigint el respecte de la llibertat de les persones.

Aznar blindarà Barcelona

Al març Barcelona serà l'escenari de la següent cimera europea i per ara el ministre de l'interior ja ha avançat que "*blindarà Barcelona*". Sense saber exactament el significat de l'afirmació i basant-se amb la llarga llista de vulneracions dels drets fonamentals que els cossos de seguretat espanyols tenen a l'esquena, des de la Campanya contra l'Europa del Capital llencen a l'aire algunes preguntes: Vol dir que també blindarà a la ciutadania? Crearà un Estat d'excepció com ho va fer el seu homòleg Berlusconi? O la policia tornarà a protagonitzar una estratègia d'alarma social injustificada per tal de criminalitzar qualsevol dissidència? Des d'aquesta campanya es fa també una crida a la societat per tal d'exigir el respecte a les llibertats i drets tan fonamentals com el de circulació, reunió, manifestació o expressió.

Criminalització i vulneracions de drets tornen a ser notícia

La lluita obsessiva per la seguretat durant els sis mesos de presidència espanyola ja ha començat. Els serveis d'intel·ligència de la Policia i la Guàrdia Civil han revelat que des de desembre estan espiant i rastrejant les xarxes d'informació alternativa a internet amb l'objectiu d'enfrontar-se al moviment antiglobalització. Segons fonts oficials els experts informàtics del Ministeri de l'Interior estan practicant un buidatge exhaustiu per tal d'anticipar-se als moviments dels activistes radicals. Sense acusació judicial ni iniciativa legal han iniciat una campanya de criminalització contra els següents col·lectius virtuals: BCN Indymedia, *International Protest Action*, *Nodo 50*, *Rebelion*, *La Haine*, *Acción Internacional de Estudiantes* i *SinDominio*. La policia afirma haver detectat tàctiques de guerrilla urbana, intentant relacionar la contrainformació amb "*els violents*". Aquest argument els permet, un cop més, justificar l'atac sistemàtic a la xarxa d'internet contra la globalització capitalista.

Alhora s'han iniciat identificacions i intimidacions per part dels cossos de seguretat a diversos membres de grups que aposten per una Europa de la solidaritat i no per una Europa de les multinacionals.

Detenció a Amsterdam

Redacció/AMSTERDAM

El 16 de gener fou detingut en Juan Ramon Rodríguez a Amsterdam. La detenció fou portada a terme per la policia holandesa a instància de la Guàrdia Civil espanyola. Després de passar a disposició judicial va ser traslladat a la presó de màxima seguretat de Vught. Actualment està en règim d'aïllament i en espera del seu ingrés en el denominat mòdul AB. Aquest és un mòdul d'alta seguretat que consta només de 24 places destinades a presos considerats molts perillosos, i es caracteritza per les seves dures condicions penitenciàries: vigilància permanent per part dels carcellers i a través de vídeocàmeres; visites restringides a familiars directes, en locutoris amb vidres fumats, emmanillat i vigilat en tot moment durant; estricta intervenció i restricció del correu i en definitiva de tot contacte amb l'exterior. La detenció ha anat acompanyada d'un fort ressò mediàtic amb l'objectiu de generar alarma social degut a la proximitat de la boda del príncep hereu holandès, i la seguretat entorn a aquesta. Hores després de la detenció, fou assaltada i registrada per la policia la casa okupada Vrankrijk al centre d'Amsterdam. Fins el moment s'han fet diverses mobilitzacions de protesta: xerrades informatives, manifestacions i atacs al consolat espanyol i a la casa de l'alcalde. A Barcelona el passat dissabte 26, unes duescentes persones es van concentrar davant del consulat holandès per demanar la llibertat de Juan Ramon.

Concentració al consulat holandés de Barcelona

El jutge arxiva la querella contra l'actuació policial

Redacció/BARCELONA

El jutge ha dictaminat l'arxiu definitiu de la querella que instruïa contra la Delegació del Govern a Catalunya, agents i comandaments policials, per l'actuació de la policia en la manifestació antiglobalització del 24 de juny del 2001. Els advocats que representen les entitats querellants van anunciar la presentació d'un recurs a l'Audiència Provincial, però finalment van desestimar aquesta acció. Han preferit demanar la posterior reobertura del cas en base a les noves proves testimonials de les quals disposen i de noves denúncies que presentaran nombroses persones que van resultar ferides per l'actuació policial.

El jutjat d'Instrucció número 22 de Barcelona va prendre la decisió sense practicar cap de les proves que havia presentat l'acusació: no es van visionar els vídeos ni les fotografies que es van aportar ni es va citar a declarar cap dels més de 100 testimonis presencials que havia proposat la part querellant. Les entitats consideren que per part del jutjat hi ha hagut un desinterès clar en la instrucció de la causa i molta pressa per arxivar-la. Per això han valorat com a més efectiu reobrir-la en base a noves denúncies més que no pas a través del recurs, així com personar-se en les causes que, pels mateixos fets, hi ha obertes a dos jutjats més de Barcelona.

L'arxiu de la querella es va decidir després que declaressin dos caps policials: qui el dia dels fets era el cap de la policia antiavalots de Barcelona, Silverio Blanco, i el cap superior de policia de Catalunya, Miguel Ángel Fernández Rancaño, responsable de l'operatiu policial del dia 24 de juny. Tots dos van declarar en qualitat d'imputats. El cap superior de policia de Catalunya va assegurar que ell era el màxim responsable de l'operatiu policial i que la delegada del govern a Catalunya, Julia García-Valdecasas, va estar informada permanentment del decurs dels esdeveniments

Què està passant al món?

Des d' aquest espai emprendrem un llarg viatge per diferents pobles i països. No es tracta, però, d'una visita guiada per museus ni d'una guia d'hostals barats, sinó d'una aproximació a la realitat que viu la gent arreu del món. Volem fer d'altaveu a les formes de resistència que desenvolupen els pobles per plantar cara a les injustícies que genera el sistema capitalista. En aquest sentit hem pensat que l'Argentina és un bon punt de partida.

La revolta argentina: el fracàs de les polítiques neoliberals

Redacció/ARGENTINA

Piquets, cassolades, reapropiació de menjar, trencadissa de bancs i establiments de multinacionals o l'assalt popular de la Casa Rosada són el resultat de la desesperació provocada per l'atur i la pobresa en un poble cansat d'humiliacions. La política neoliberal posada en pràctica a l'Argentina durant les últimes dècades ha deixat una important seqüela de misèria, desesperança i, sobretot, desconfiança vers els representants polítics i sindicals. Finalment el poble ha reaccionat exigint que s' acabi la festa de les multinacionals. Interpretacions més autòctones parlen de la crònica d'una mort anunciada, la de la barbàrie neoliberal.

Els orígens més remots: el Virreinat del Río de la Plata.

La colonització espanyola és el punt de partida de l'espoliació i del deute extern que ofeguen l'Argentina. Els conqueridors van robar l'or d'Amèrica sotmetent-la econòmicament i cultural. Des d'aleshores la dependència s'ha institucionalitzat i l'únic que ha anat canviant ha estat l'imperi: espanyol, anglès i nord-americà fins a l'actual imperi global representat pel Fons Monetari Internacional (FMI).

La dictadura com a eina de les multinacionals

La darrera fase de l'explotació econòmica, el neoliberalisme, va ser imposada a l'Argentina pel règim dictatorial del general Videla (1976-1981). L'endeutament del país era una de les principals prioritats dels interessos estrangers que estaven darrera la dictadura: immediatament després del cop militar, el FMI va atorgar un crèdit multimilionari declarant als bancs occidentals que l'Argentina era un lloc privilegiat per reciclar l'excés de petrodòlars. Videla va justificar l'endeutament al·legant la necessitat de divises fortes per poder importar, especialment armes (comprades als mateixos països i empreses que van promoure el cop militar i l'endeutament). Els crèdits van ser recol·locats en bancs occidentals que a partir d'aquest moment van irrompre al país acompanyats de les seves empreses. El règim feixista no va dubtar en assassinar, torturar i fer desaparèixer a més de 30000 persones per aconseguir el seu objectiu. La repressió dels qui s'oposaven a la venda del país era l'ingredient que faltava per deixar l'entrada lliure al capital estranger.

La rapinya dels béns públics

Després de la dictadura, durant el mandat d'Alfonsín, l'Estat va assumir tots els deutes privats. Posteriorment, amb Menem al poder, el patrimoni col·lectiu va ser liquidat a preus irrisoris i, altre cop, milers de milions de dòlars van ser transferits a mans privades. És el moment d'aparició en escena de Repsol, Endesa, Iberia i Aigües de Barcelona, entre altres, recolzades pel BBVA i el BSCH. El seu paper consistia en saquejar la majoria de sectors estratègics argentins.

Menem mantenia relacions carnals amb els EUA mentre venia a la població la disfressa del Primer Món. En la política s'anaven alternant governants justicialistes i radicals, tot i que les polítiques econòmiques no variaven massa: privatitzacions, endeutament, corrupció i enriquiment de l'elit política.

Els efectes de l'espoliació

Un quart de segle després del cop militar i del començament de l'era neoliberal el país està dessagnat. El 90% dels bancs i el 40% de la indústria es troben en mans de capitals internacionals. Des del juliol de 1998 l'Argentina està en la seva més gran recessió. La salut i l'educació estan fetes un parrac, el salari mig és la meitat del de 1974, l'atur és altíssim, els serveis públics estan en un estat lamentable, la pobresa s'extén a sectors cada cop més grans de població, les caixes de l'Estat estan buides, una gran part de l'aparell productiu està abandonat i la part restant en mans estrangeres. Ja no queda gran cosa per privatitzar i tots els fluxes de capital apunten cap a l'exterior.

Una de les principals places de Buenos Aires, durant els incidents

Els responsables

Els beneficiaris principals de l'explotació que ha portat al país a la situació actual són els bancs i les multinacionals estrangeres (sobretot nord-americanes i espanyoles) i les grans institucions financeres internacionals, com el FMI i el Banc Mundial, que posseeixen més del 80% del deute extern argentí. Encara que el neoliberalisme es va imposar amb un règim dictatorial, avui en dia es manté per un sistema global i centralitzat de poder econòmic, polític i militar que, de forma més subtil i tangible, és igual de genocida. La Unió Europea és una part fonamental d'aquest sistema, i els que més responsabilitat tenen per la seva política neocolonial són els ministres d'economia i finances, i els governadors dels bancs centrals nacionals i europeus.

El poble argentí ha dit prou

Al llarg de la seva història, a l'Argentina molta gent no ha callat mansament limitant-se a gaudir dels beneficis personals que en èpoques més glorioses emanaven del sistema. Darrere els esforços del poder per ocultar, menysprear i criminalitzar, estaven les *Madres de la Plaza de mayo*, lluites sindicals, vagues d'estudiants i altres mobilitzacions per tal de resistir l'imperialisme i la repressió.

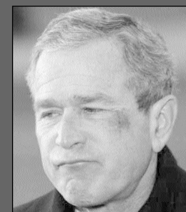
Però l'aprofundiment de la crisi ha llançat darrerament el poble al carrer de forma multitudinària. Ha esclatat tothom: els miserables, els pobres i la classe mitja. L'explicació és clara, es tracta d'un esclat espontani per posar límit als saquejos del poder. La particularitat d'aquest alçament del poble és que no ha estat coordinat ni mediatitzat per partits d'esquerra ni per sindicats.

La ràbia ha derivat en una revolta popular, la gent s'ha apropiat del carrer provocant la dimissió del president De la Rúa i de l'històric ministre Cavallo. La repressió ha estat dura, però ni la declaració de l'estat de setge ha aturat al poble argentí que, per moments, ha fet tremolar els interessos ianquis i espanyols a la zona. Els poderosos, però, tenen molts mitjans per regenerar-se i, després de la dimissió, un fosc acord va escollir un altre president, Duhalde, que, tal com afirmen les *Madres*, anuncia noves mesures econòmiques per a que tot continuï igual. Ara les organitzacions populars i els comitès dels barris que s'han creat continuen mostrant el seu desacord mentre debaten com un alçament popular es pot convertir en un projecte global d'oposició al Capitalisme. Una primera conclusió és l'Argentina està mostrant al món sencer el fracàs que suposen les polítiques neoliberals.

Inversors espanyols a l'Argentina
beneficis en milions de pessetes

REPSOL: Yacimientos petrolíferos Fiscales (YPF). Beneficis 2000: 404.151 milions de pessetes (45% provinents d'argentina).
IBERIA: Aerolineas Argentinas
BSCH: Banco Río de la Plata. Beneficis 1999: 199.480
BBVA: Banco Francés. Beneficis 1999: 290.000 milions de pessetes.
TELEFONICA: Telefónica Argentina. Teléfonica Media Argentina. Beneficis l'any 2000: 384.000
AIGÜES DE BARCELONA: Aguas de Argentina. Aguas Cordobesas, Aguas de Santa Fe, Sanatorio Santa Isabel, Omaja (salut), Omat (salut), Acsa (construcció). Beneficis 1999: 16.760
ENDESA: Edesur, Costanera, Sociedad Inversora Doc Sud.
DRAGADOS Y CONSTRUCCIONES: Aguas de Misiones, constructores Dycasa i Ausol, Autopistas del Sol. Beneficis 1999: 20.880
OHL: Aecsa, Autospista Ezeiza-Cañuelas.
GAS NATURAL: Gas natural Ben.
CIRSA: Casino Flotante, Lotería la Solidaria.

...i el perles

Llàstima!!

Repressió a Göteborg

Segons fonts del moviment anticapitalista suec, la situació en aquell país després de la cimera encara està marcada per la repressió. Del miler de persones detingudes una trentena ha estat sentenciada a penes de presó de fins a tres anys. Per altra banda, els fiscals no han investigat les actuacions policials, que dispararen amb foc real ferint com a mínim a tres persones.

Més informació:
abc-stockholm@ autonom.zzn.com

Desallotjament del Centre Social Okupat de Gràcia

Dins la nova onada de desallotjaments, cinc des de l'inici d'any, el passat 23 de gener li va tocar el torn al nou Centre Social Okupat de Gràcia. El procés judicial, engegat pels interessos del Banc de Santander, entitat que posseeix els drets d'hipoteca de l'edifici, va procedir al desallotjament sense preví avís. En el poc temps que portava okupat l'immens edifici de sis plantes, ja s'havien engegat nombrosos projectes. Per tal de protestar contra el desallotjament es va fer una manifestació el mateix dia a la tarda, cal destacar la presència de nombrosa policia de paisà. El passat dissabte 26 va haver-hi també un cercavil·la.

Lamentables condicions del personal del cens

Un grup de persones contractades per l'Institut Nacional d'Estadística (INE), pertanyent al Ministeri d'Economia, per elaborar el cens denuncien les condicions laborals que han tingut: salari a base de primes, salari mínim no garantitzat, contracte precari, retards en l'alta a la Seguretat social i, el més important, encara no han cobrat. Per tal de denunciar-ho s'han fet algunes accions recolzades per la CGT, inclosa una visita al senyor Joaquim Beser, màxim responsable de l'INE, que els va donar llargues fins fer-los fora.

l'agenda

la cançó

Rap del Palomar

Ciento por ciento de peña en el centro/caña a raudales chavales ,que se te quitan todos los males/por supuesto que de lo que yo te hablo es de los centros sociales/tu ya ves si sabes la vida que le meten a los lugares/y aquí tenemos uno se llama el palomar,tenia una hermana y juntas eran un par/La Galia resiste acaso no lo vistes o te dormiste?/pues yo me quede triste y el centro sin hermana/mañana caeran las tempestades al que viento sembro en una acampada,casa desalojada parones o palizas que por polis fueron dadas,macarras!!!

(...)

esta ciudad se esta diseñando a golpe de talonario,a precio de ganga , precio pal que mas manga/estos tienen un nombre lo voy a relatar: se llama PROCIVESA,se llama VALLEHERMOSO, se llama ayuntamiento el que reparte este pastel jugoso,esto es bochornoso/no hay cacho para la gente solo para la pasta/dime ahora quanto tienes y te dire cuanto te gastas/depende de lo que valgas tendras que salir por patas del barrio /se estrecha no hay sitio para ti/enseñales tu visa y te dejaran vivir/La maquinista fue una pista de lo que esa gentuza ya tenia previsto/

(...)

Ferran Julian chaval aquí lo tienes mal, mas vale que te olvides del tema del palomar, y es normal que aquí la gente es caval por eso de esta casa no va a querer marchar.

(...)

Solidaridad para el Palomar/el 7 de enero nos quieren echar, ven a decirles tu lo que piensas tu ayuda sera nuestra resistencia.

Y si envias a la policia recuerda el dia en que te dije esto…

Ferran Julian chaval aquí lo tienes mal,mas vale que te olvides del tema del palomar…..

Cançó popular

Dilluns de 18 a 21	**Punt informació violència domèstica**	CS de Sants
Dimarts i dijous 18:00 a 19:00	**Anglès** (12'02 al mes)	CS de Sants
Dimarts de 19:00 a 20:30	**Advocat** (telefoneu abans, gratuït per socis)	CS de Sants
Dimecres a les 19:30 a 21:00	**Jocs d'improvització** (gratuït)	CS de Sants
Dijous 16.00 a 17.00 i 17:30 a 18:30	**Yoga** (12'02 al mes)	CS de Sants
Dijous 21:00 a 22:30	**Ball de Saló** (15'02 al mes)	CS de Sants
Disssabtes matí 10:00 a 11:30	**Tai Txi** (15'02 al mes)	CS de Sants
Divendres 22 de Febrer a les 19:30	**Taller de Somelier (Tast de Vins)**	Arran

Cada dijous a les 20h.	**Cinema**	CSA Hamsa

Exposicions

Fins al 7 de febrer	**Exposició de 25 anys del COP**	Arran
a partir del 7 de febrer	**Exposició: Ruanda:el conflicte dels Grans LLacs**	Arran

Xerrades

Dimecres 13 de febrer	**Xerrada sobre la Unió Europea**	CS de Sants
Dimecres 20 de febrer	**La comunicació popular i alternatives mediàtiques.** org La Burxa	CS de Sants
Dijous 8 de març 19:00	**Sahara Occidental.** Org. Maulets	CS de Sants

Concerts i festes

Dissabte 23 de febrer a les 22h	**Concert Radio Rahim + grup sorpresa**. Org. Alosa	CSA Hamsa

Reunions

6 i 20 de febrer a les 20:00	**Comissió de Veïns de La Bordeta**	CS de Sants
6 de febrer a les 19:00	**Junta del CS de Sants**	CS de Sants
Primer i tercer dimecre a les 19:30	**Attac Sants-Les Corts**	CS de Sants
Primer dijous de mes a les 20:00	**Jo també em planto**	CS de Sants
Dimarts cada 15 dies a les 19:30	**Plataforma Cívica 12-O en llibertat**	CS de Sants
Diumenges a les 19:00	**Alma Peruana**	CS de Sants
cada dimarts a les 20:30	**CAL**	CS de Sants
cada dijous a les 21h	**Endavant-Sants**	Casal Independentista
cada dilluns a les 20:30	**Alosa**	Can Vies
cada 15 dies, dimarts a les 21h	**CSA Hamsa**	CSA Hamsa
cada dilluns a les 20h	**Maules**	Casal Independentista
cada dilluns a les 22h	**Tenses**	CSA Hamsa

El Col·lectiu

ATTAC Moviment internacional de la ciutadania per al control democràtic dels mercats financers i les seves institucions.

Els orígens d'Attac es troben amb la necessitat de combatre tots i cadascun dels paràmetres i conseqüències de l'actual globalització capitalista. Tot i que les riqueses del món estan injustament repartides entre el nord i el sud, l'avarícia dels capitals, les multinacionals i la hipocresia descarada dels governs democràtics del nord, s'han posat d´ acord en reestructurar l'economia amb el pretext d'ajudar-los desinteressadament. Tots plegats decideixen crear unes institucions anomenades: Fons Monetari Internacional, Organització Mundial del Comerç i Banc Mundial encarregades de dur a terme las lleis del comerç mundial i els capricis experimentals dels poderosos anomenats G-8 i Unió Europea. El resultat és ben evident, amb menys de deu anys els països més rics han crescut estrepitosament a costa dels més pobres que a poc a poc es moren per la gana, per les guerres luxosament finançades o per les conseqüències que suposen el retorn del deute, com és el cas d'Argentina. Per aquest motiu tot i essent solidaris amb altres situacions internacionals o locals, ATTAC demana, entre d'altres: Suprimir els paradisos fiscals, Anul·lar el deute extern dels països pobres, Gravar amb una taxa les transaccions financeres especulatives arreu del món(Taxa Tobin), No a les patents genètiques ni a les manipulacions dels productes naturals.

Subscriu-te

Les subscripcions a la Burxa acompliran dos objectius: fer-la arribar allà on la seva distribució no arriba i ajudar econòmicament al seu manteniment. Es pot fer de diverses maneres: mitjançant correu convencional, per domiciliació bancària o manualment. Així que ja saps.

Salut.

Nom______________________________________

Cognoms__________________________________

Carrer i número____________________________

Codi Postal__________ Població_______________

Telèfon______________ DNI___________________

Subscripció anual per rebre la Burxa	Col·laboració anual amb la Burxa	Aportacions voluntàries a la Burxa
☐ 9 (1500Ptes)	☐ 18 (3000ptes)	☐ _______ (escriure amb claretat)

DOMICILIACIÓ BANCARIA

Caixa/Banc______________________________

Adreça__________________________________

Població_________________________________

Nom del titular___________________________

CODI ENTITAT ☐☐☐☐

CODI SUCURSAL ☐☐☐☐

CODI SEGURETAT ☐☐

NÚM DE COMPTE ☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐

es prega que entregueu fins a nova ordre els rebuts que presentarà La Burxa

Data_________ Signatura